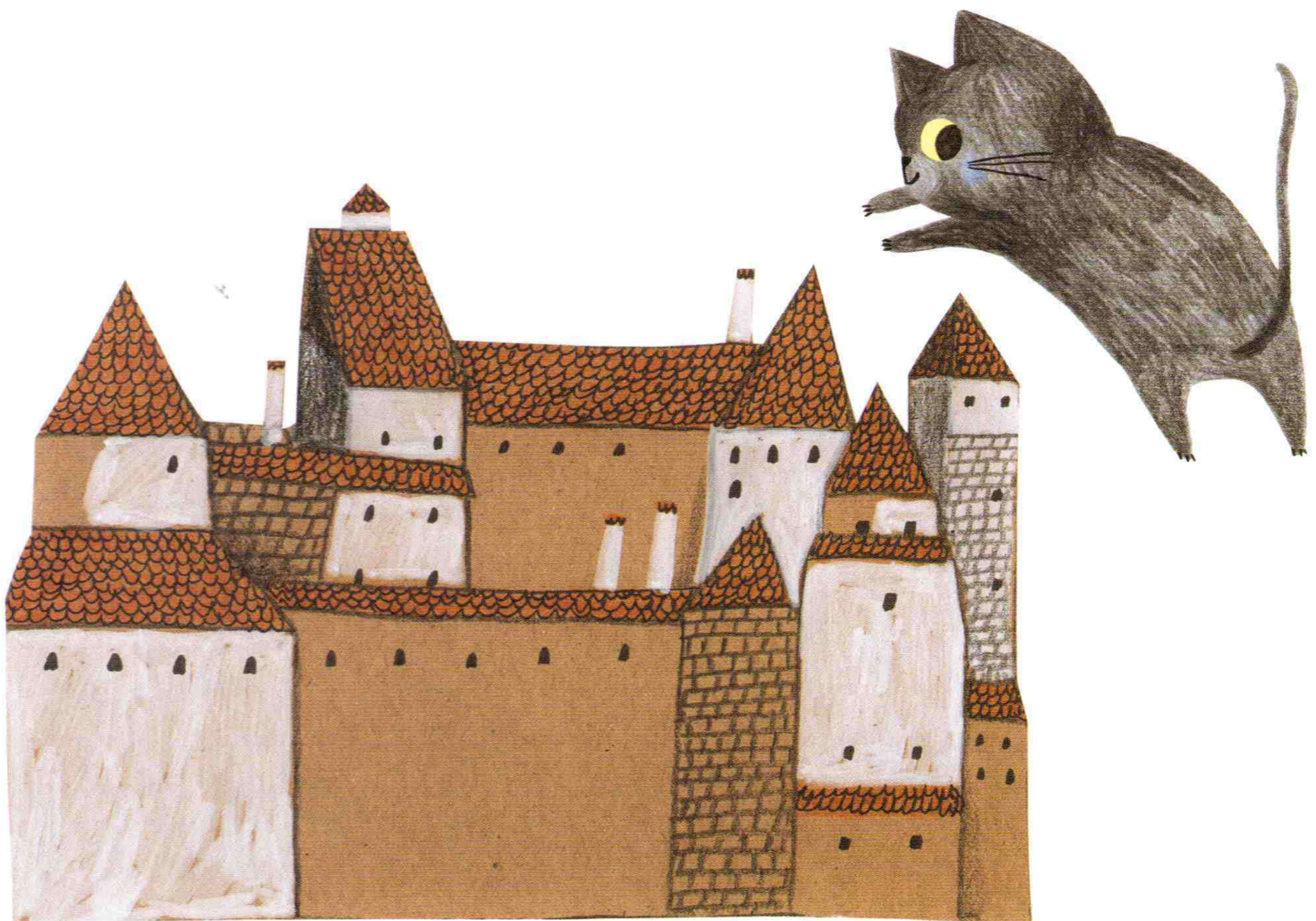

Cristina Andone

DAR MOTAN

ilustrații de Emi Balint

Era prima zi de aprilie în Bran. Și mai era și prima zi din viața unui motan. Negru. Frumos. Norocos.

Pisoiiul cel negru, abia ieșit din culcuș, călcă drept într-o băltoacă.

— Norocos! își spuse el bucuros.

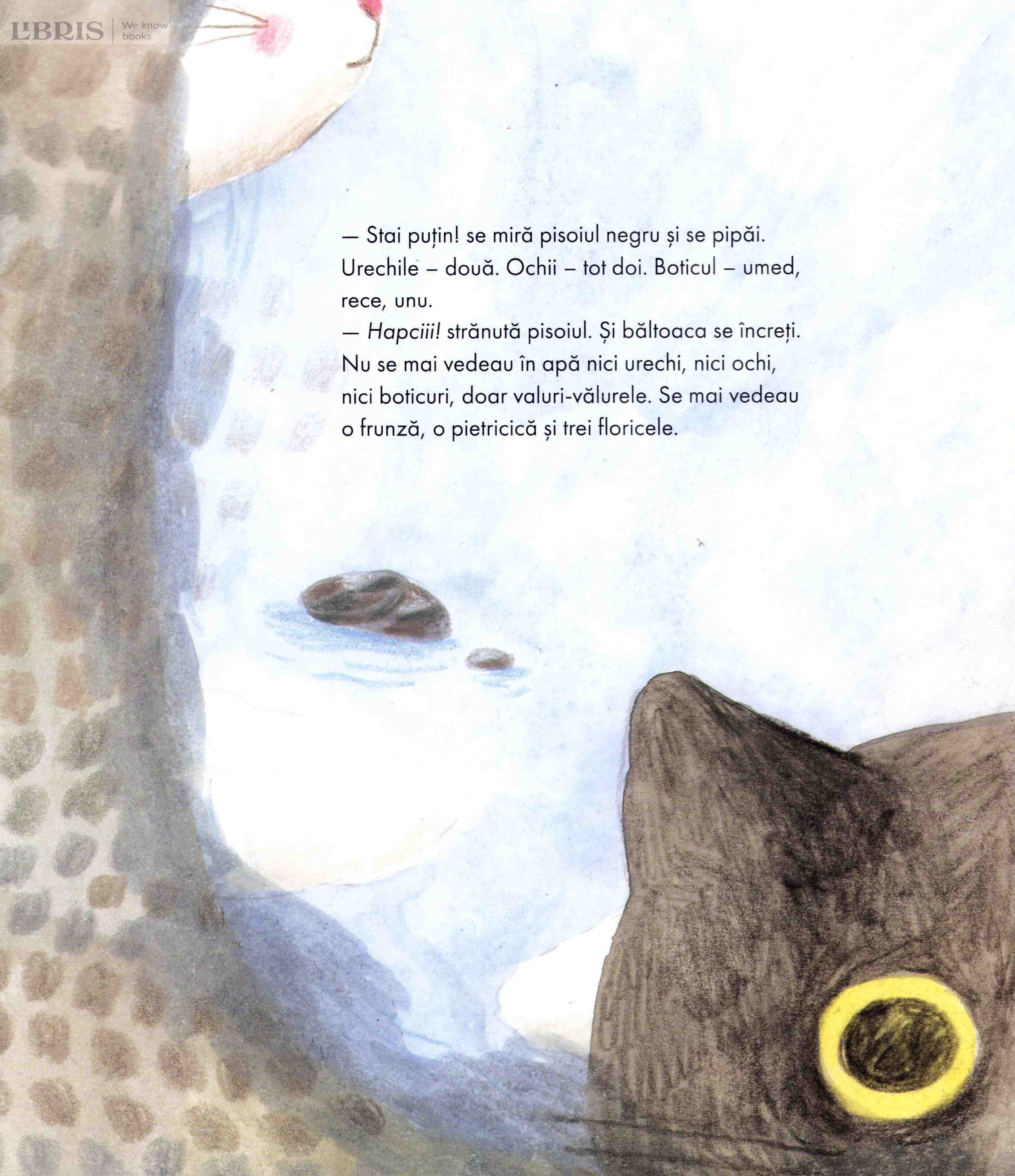
Chiar așa, ieșea pentru prima dată în lume și putea afla cum arată!

Păi, asta nu li se întâmplă unor motani în viața lor toată!

În băltoaca acum liniştită,
se vedeau:
două urechi negre,
doi ochi negri,
un botic negru,
două frunze verzi,
o pietricică,
plus un botic alb,
de pisică mică.

— Stai puțin! se miră pisiul negru și se pipăi.
Urechile – două. Ochii – tot doi. Boticul – umed,
rece, unu.

— *Hapciii!* strănută pisiul. Și băltoaca se încreți.
Nu se mai vedeau în apă nici urechi, nici ochi,
nici boticuri, doar valuri-vălurele. Se mai vedeau
o frunză, o pietricică și trei floricele.

— Noroc! îi spuse un pisoi rotofei. Sunt Zahar de la cofetărie.
Ea este...

— Nu-tiu, nu-tiu, nu știu nimic! zise cu frică o pisică albă
și tare, tare mică.

— Ea e Nuti. Cea mai răsfățată pisică de la florărie.

